

Alex Vanopslagh's tale ved Liberal Alliances landsmøde

Taler

Alex Vanopslagh
Formand for Liberal Alliance

Dato

29. maj 2021

Sted

DGI-huset i Vejle

Vi skal videre

Danmark lever. Danmark har det godt.

Pandemien er ved at blive banket tilbage – af vacciner, af fornuftig hygiejne – af menneskelig teknologi og af menneskelig adfærd.

Jeg tør godt love, at vi er på vej mod gode, normale tider.

På vej tilbage mod friheden.

Jeg tør til gengæld ikke love, at det går hurtigt på vejen mod de gode, normale tider.

Det går ikke særlig hurtigt på vej tilbage mod friheden.

For staten har fået smag for magt igen.

Den har smagt på sin livret: nemlig restriktioner, ekspropriationer, kontrol. Og staten har svært ved at give slip, når først den har fået smag for magt.

Derfor er der brug for Liberal Alliance. For vi skal videre.

Vi vil ikke blive hængende i restriktioner, når pandemien er ved at ebbe ud.

Vi vil ikke finde os i, at staten misbruger corona-krisen til at trænge ind i folks liv.

Vi vil videre. Væk fra det ekstreme forsigtighedsprincip. Videre mod friheden – og det ansvar, der følger med friheden.

For den frihed, vi søger, er ikke den tomme frigørelse. Det er ikke ”befrielsens øjeblik”, hvor man løser sig fra alle forpligtende aftaler og afskaffer alle hensyn til sine omgivelser. Tværtimod.

Den frihed vi søger, er friheden til at disponere selv, til at tage et ansvar, til at lære af sine fejl, til at samarbejde med andre frivilligt – og til at vokse som menneske.

Den største manipulation i nyere tid handler om, at mennesker kun kan leve et godt liv, når staten fortæller dem, hvordan de skal gøre det.

Sludder og vrøvl.

Det gode liv forudsætter, at man kan tage ansvar på sig – og sige: ”Her står jeg. Jeg er parat til at gøre en indsats. Ikke fordi staten siger det. Men fordi jeg er et myndigt menneske, der tager mit ansvar på mig.”

Danmark lever. Og Danmark har det godt.

Vores økonomiske grundlag er solidt – for gennem de seneste mange år har skiftende regeringer gjort det lidt mere attraktivt at arbejde, spare op, uddanne sig.

Og hvis Folketinget lytter lidt til Liberal Alliance, så skal vi nok komme til at opleve de brølende tyvere igen. Et samfund, hvor man kaster de mørke skygger af sig – og oplever vækst og velstand.

Jeg tør godt love, at vi kan gøre de gode tider bedre ved at fremme virkelyst og produktivitet ved hjælp af de forslag, som Liberal Alliance har stillet.

Jeg tør til gengæld ikke love, at det kommer til at gå lige så hurtigt i Danmark som i andre lande – hvis Danmark fortsætter ad den kurs, som Socialdemokraterne har udstukket.

Hvor raske mennesker bliver hevet ud af arbejdsmarkedet. Hvor reformer handler om at øge dagpenge.

Hvor Mette Frederiksens 35 skattestigninger har gjort danskerne mere ulige – uden at gøre dem rigere.

Heldigvis er Danmark rigt. Men det betyder desværre bare, at regeringen har råd til at være ligeglad med sine egne fejlinvesteringer, ligeglad med danskerne pengepung og ligeglad med egen arrogance.

Apropos arrogance. Magtarrogance.

Så stinker det af døde mink i disse uger. I mere end én forstand.

Tonsvis af mink er blevet gravet op af deres midlertidige hvilesteder for at blive destrueret endegyldigt.

Det er ikke kun minkene, der stinker – det gør hele Mette Frederiksens magtarrogance også. Hun tiltog sig magten til at handle af frygt for en mutation, som aldrig er set siden.

Hun påstod, at myndighederne anbefalede af aflive et helt erhverv – også selvom dette var en decideret løgn. **Ingen** myndigheder anbefalede på **noget** tidspunkt at minkene skulle aflives.

Mette Frederiksen havde muligheden for at rette sine fejl. Hun havde en mulighed for at vise respekt for lov, orden og retsstat. Hun undlod. Og nu skjuler hun sig for ansvaret.

Det er den største politiske skandale i nyere dansk historie. Og ja, minkene er døde.

Men det er sagen om minkene til gengæld ikke. Sagen **er** ikke glemt. Den **skal** ikke blive glemt. Den **vil** ikke blive glemt.

Javist, vi skal videre. Vi skal videre med at få placeret ansvaret.

Men trods alt, så lever Danmark. Og Danmark har det godt.

Men Danmark som retssamfund og danskernes retssikkerhed har haft det bedre. Tingene skrider.

Det skrider, når virksomheder skal udskammes af skamløse politikere og ministre – også selvom virksomhederne ikke gør noget ulovligt.

Det skrider når vi gennem coronakrisen vender tingene på hovedet, og pludselig beder borgerne om at retfærdiggøre deres aktiviteter overfor staten – fremfor at staten skal retfærdiggøre sine indgreb i borgernes liv.

Men det skrider også, når vi er så forhuppet på at sikre tryghed, at det sker på bekostning af frihed og retssikkerhed.

Vi ser det, når Justitsministeren siger at overvågning er frihed – og får opbakning fra de andre blå partier til at indføre mere overvågning og en ny tryghedslov med opholdsforbud.

Og vi ser det, når iveren efter at straffe vanvidsbilister fører til vanvidskørsel med ejendomsretten, så uskyldige mennesker nu kan få deres biler konfiskeret af politiet og aldrig få dem igen.

Ofte står Liberal Alliance alene blandt de blå partier og råber op i de sager. Men det er jo derfor der er brug for Liberal Alliance.

Det er derfor jeg er liberal - og ikke konservativ. Jeg frygter den stærke stat. Jeg frygter den uhæmmede leder. Jeg gider ikke leve i et Big Mother-samfund.

Mit forslag er, at der indføres en automatisk solnedgangsklausul på alle love, der ændrer på borgerne eller virksomhedernes frihed og retsstilling. Og Liberal Alliance vil fremsætte forslag om solnedgangsklausul hver gang de andre partier vedtager love, der svækker vores frihed og retsstilling.

Mette Frederiksen siger, at coronakrisen har lært os, hvor meget vi kan med

politisk magt og politisk vilje. Fællesskabet kalder hun det.

Jeg mener, at Coronakrisen har lært os, at der skal sættes grænser for både politikernes og statens appetit på restriktioner, beføjelser og kontrol.

Desværre er tendensen klar. Både i udlandet og herhjemme. Den autoritære stat vinder frem. Den stærke statsleder vinder frem. Styring af økonomien vinder frem. Friheden trænges tilbage.

Friheden trænges tilbage af røde socialdemokrater og socialister. Friheden trænges tilbage af såkaldte blå nationalkonservative og højrepopulister.

Men uanset hvilken slags autoritære tendenser, vi ser – i udlandet eller i Danmark – er budskabet det samme:

Staten er stor og stærk - du er lille og hjælpeløs.

Hvordan er det nået så vidt?

Mange mennesker – overalt i den vestlige verden - oplever en grundlæggende følelse af afmagt, af kontroltab og identitetstab – kort sagt af utryghed.

Og utryghed og frygt for fremtiden giver næring til de autoritære tendenser.

Hvis verden er ved at gå under, er det pludselig tilladt at tage drastiske midler i brug. Og den simple løsning er at gøre staten større og stærkere. Og det gør de så – for tryghedens skyld. For kontrollens skyld.

Men hvis først vi begynder at sætte staten over individet, så mister vi for alvor muligheden for at løse vores problemer.

For der er en kur mod verdens undergang.

Og en kur mod autoritære tendenser – samtidig.

Den kur hedder menneskelig fornuft og opfindsomhed. Men også menneskeligt håb og frivilligt samarbejde.

Vi mennesker tilpasser os. Vi løser problemer.
Vi overlever. Og vi overlever ret godt.

(OBS – højere tempo herfra)

Når mennesker samarbejder - i familier, i foreninger, i virksomheder og på markeder - kan vi nå længere og være stærkere end selv den stærkeste og den største stat.

Det viser historien, igen og igen og igen. Autoritære regimer bygger på central planlægning.

Central planlægning dræber initiativ.

Central planlægning begrænser viden.

Central planlægning svækker samfundets og borgernes evne til at løse problemer.

Så ja, den rette kur handler om at indrette liberale samfund.

Det liberale samfund fremmer initiativ.

Det liberale samfund fremmer viden.

Det liberale samfund styrker borgernes evne til at løse problemer.

Det er derfor, der er brug for Liberal Alliance.

Vi. Skal. Videre.

Videre mod friheden – og det ansvar, der følger med friheden.

Herhjemme er det Mette Frederiksen, der truer friheden og det liberale samfund. Med sin smitsomme magtarrogance. Men mest af alt med tanken om at tryghed altid trumfer frihed.

Hun står for det, jeg kalder tryghedsstaten. Hvor det er højere skatter, en større offentlig sektor, mere regulering, mere kontrol, der skal sikre danskernes tryghed.

I sidste ende handler det om en urokkelig tro på, at hun er den store, og danskerne de små. Men de små kan være trygge under hendes beskyttelse – hvis de da ellers tilhører de rigtige vælgergrupper.

Men lad mig sige det ligeud: Tryghedsstaten er dømt til at fejle. Den kan ikke leve op til løftet om at sikre tryghed og omsorg.

For ved at kollektivisere mest muligt, kvæler man den menneskelige omsorg, empati og nærvær og erstatter det med systemvelfærd.

Og man dræber kreativitet, energi, menneskelig vækst og virkelyst.

Og ved I hvad? Så går det med danskernes tryghed, som det går, når man tisser i bukserne for at holde sig varm. I frostvejr.

Vi **kan** ikke bygge fremtidens velfærdssamfund ved at drømme os tilbage til 70ernes velfærdsstat.

Vi. Vil. Videre.

Liberal Alliance vil opnå trygheden på den mere grundlæggende måde: Gennem myndige, dannede borgere. Mennesker, der kender deres historie, deres kultur.

Mennesker, der kender deres styrker og begrænsninger – men som ikke desto mindre er parat til at tage et ansvar på sig.

Også det borgerlige Danmark kan tilbyde danskerne et stærkt fællesskab.

Ikke af tryghedshungrende, forandringskræmte og systemafhængige danskere, som har brug for socialdemokratisk omsorg – men derimod et fællesskab af myndige borgere, der har **frihed** til at tage **ansvar** for sig selv og hinanden.

Mette Frederiksens fællesskab kommer fra systemet. Fra tryghedsstaten. Men det borgerlige fællesskab kommer fra borgerne. Det vokser nede fra og op. Det er ansvarssamfundet.

Og vi skal videre. Fra den socialdemokratiske tryghedsstat til det borgerlige ansvarssamfund.

Så ja. Danmark lever. Danmark har det godt. Men vi kan altså få det endnu bedre.

I mit drømmesamfund – i ansvarssamfundet – har danskere færre **byrder**, flere **ressourcer**, mere **tid** og mere **overskud** til dem selv og dem, de holder af.

Ja. Det betyder lavere skat. MEGET lavere skat. Og færre skatter. Jo jo!

Danskerne betaler i dag cirka 200 forskellige skatter, afgifter, bidrag og alt muligt andet halløj.

Nogen siger, at de betaler deres skat med glæde. Jo jo.

Vi andre synes nu nok, at vi betaler den med vores surt tjente penge.

Men i sidste ende betaler vi vores skat med noget meget mere værdifuldt end vores penge og glæde: Vi betaler med vores tid.

Den tid vi bruger på at arbejde for at betale skat – og det er trods alt halvdelen af tiden - den tid får vi ikke igen.

Er du træt af hamsterhjulet? Bare ærgerligt, for velfærdsstaten skal bruge dig. Eller hvert fald dine penge. Og dermed din tid. På bekostning af familier, lokalsamfund og fællesskaber af enhver slags.

Det anstændige spørgsmål med hver eneste krone, der opkræves i skat og bruges i den offentlige sektor, burde altså være: Er det virkelig værd at tage folks tid for dét?

Og på mange områder er svaret sikkert ja. Eller. Mange og mange. På nogle områder er svaret nok ja. Men på rigtig mange områder er svaret et rungende NEJ!

Det er derfor, vi er imod pengespild i det offentlige.

Og imod store offentlige ydelser.

Og imod at den offentlige sektor bare vokser... og vokser... og vokser.

Fordi danskerne betaler deres skat med deres tid.

Vejen til det borgerlige ansvarssamfund handler om at give tid tilbage til borgerne. Og dermed til hinanden.

Den menneskelige kreativitet, virkelyst og næstekærlighed gror ikke særlig godt på kommando i velfærdsstatens drivhus.

De kræver fri luft, frihed, vide rammer og først og fremmest tid.

I det Danmark jeg drømmer om – men ikke i det Danmark du kender, vil der være flere som har modet, lyst og viljen til at springe ud som selvstændige og som iværksættere.

I det Danmark jeg drømmer om – men ikke i det Danmark du kender – respekterer, værdsætter og hylder vi de selvstændige for deres virkelyst og initiativ.

I det Danmark jeg drømmer om – men ikke i det Danmark du kender – vil vi se flere iværksættere – OGSÅ indenfor velfærden.

Altså, hvis en pædagog, der brænder for at yde omsorg for børnene og er en

iværksættersjæl, der gerne vil drage omsorg for børnene på en anden måde end den måde, man lige gør det på i kommunen, jamen så skal hun jo have mulighed for at starte en privat børnehave.

Det er til gavn for hende, det er til gavn for børnene, det er til gavn for borgerne. Ja.

Vi skal videre. Videre til fremtidens ansvarssamfund, hvor vi glæder os og jubler hver gang pædagoger, lærere, sygeplejersker, SOSUer, socialrådgivere og mange flere har drømmen om at starte noget selv. Noget privat.

For det er netop det initiativ, vi skal leve af. Det er faktisk det initiativ, vi slet ikke kan klare os uden, hvis vi gerne vil leve i et mere ansvarligt, tillidsfuldt og næstekærligt Danmark

Det er derfor, der er brug for Liberal Alliance. For vi vil videre. Videre mod friheden – og det ansvar, der følger med friheden.

Danmark lever. Trods alt. Og Danmark har det godt.

Og jeg tør godt love, at der i fremtiden vil være stor efterspørgsel efter private løsninger på velfærdsområdet. Der vil være behov for det, som private aktører kan så godt; De kan tænke frit, de kan tænke kreativt, de kan tænke nyt, både inden for ledelse og organisering og måden, man leverer velfærden på.

Jeg tør til gengæld ikke love, at de velfærdsiværksætterildsjæle får lov til at udleve deres drømme i Danmark.

Den smitsomme magtarrogance i Mette Frederiksens regering ser man aller mest tydeligt, når det gælder privat velfærd. Med ønsket om at forbyde private børnehaver. Forsøgt at forbyde private bosteder og krisecentre. Forsøgt at tage penge fra friskolerne.

Kort sagt: Regeringen fører et ideologisk korstog mod den private velfærd.

For dem handler det om, at det offentlige skal have en særstatus.

Man kan sige, at regeringen også her opererer med et ekstremt forsigtighedsprincip. De vil ikke løbe den risiko, at det viser sig, at private løsninger er bedre end de offentlige.

For så falder den socialdemokratiske grundfortælling fra hinanden. Fortællingen om den kærlige stat. Om tryghedsstaten.

For Mette Frederiksen og socialdemokraterne er bange for, at borgerne skal fravælge den offentlige sektor.

Liberal Alliance er bange for, at borgerne bliver glemt i den offentlige sektor.

For os kommer borgerne først. For Socialdemokraterne er den offentlige sektor et mål i sig selv.

Liberal Alliance vil have stærke borgere. Socialdemokraterne vil have en stærk stat. Derfor er der brug for Liberal Alliance.

Vi vil videre. Væk fra den socialdemokratiske tryghedsstat, der sluger flere og flere ressourcer uden at levere de ydelser, den stiller i udsigt. Og videre mod friheden – og det ansvar, der følger med friheden.

Og videre mod en fremtid, hvor man kan være tryk – også når man har brug for velfærd.

Når vi bliver ældre, vil der være gode pensioner til os. Først og fremmest takket være vores egen indsats. Men også fordi vi her i Danmark har organiseret et pensionssystem, hvor det kan betale sig at spare op – og hvor der er gode arbejdsmarkedspensionerne.

Jeg tør godt love, at de fleste danskere i fremtiden vil være millionærer, når de går på pension.

Det er da ikke så ringe.

Jeg tør til gengæld ikke love, at det bliver særlig trygt at være pensionist i den danske velfærdsstat.

Det bliver dyrere og dyrere at opretholde et ensartet velfærdsniveau, mens forventningerne til serviceniveauet stiger. Og den udfordring kan ikke løses med højere skatter og heller ikke ved at bevare det offentlige monopol på service. Der skal noget helt nyt til.

Min generation går i bad hver dag – og vil selvfølgelig ikke affinde sig med et ugentligt bad, bare fordi vi kommer på plejehjem. Ligesom vi vil forvente, at kvaliteten af den mad, vi får, har et vist niveau, og at der er en vis valgfrihed.

Moderne mennesker vil ikke finde sig i den skrabede service, som det offentlige med det nuværende skattetryk kan levere i fremtiden.

Vi bliver nødt til at se mere grundlæggende og strukturelt på udfordringerne og sikre mere konkurrence og frihed til at løse opgaverne, som man vil.

Vi skal videre.

Videre mod et velfærdssamfund med mindre systemvelfærd og mere borgervelfærd.

Videre mod et samfund, hvor man frit kan vælge mellem forskellige aktører.

Videre mod et samfund, hvor man sikrer sin tryghed i god tid – hvor man påtager sig ansvaret for sin fremtid – i stedet for at vente på at blive frelst af politikerne.

Ja, nu må I ikke få kaffen galt i halsen, men jeg citerer altså en gammel socialdemokrat om lidt.

En vældig klog socialdemokrat. Som for nyligt skitserede det, som han kaldte ”Velfærdssamfundets version 2.0”.

Og han beskrev det sådan her:

”I velfærdssamfundets version 2.0 sparer man mere op, forsikrer sig og betaler selv for de ydelser, man gerne vil have, ud over den velfærd, som det offentlige leverer.

Og pensionskasserne kan gennem investeringer bidrage til at levere noget af dette. Med andre ord: Den gamle version var 100 procent skattefinansieret, og leverandøren af ydelserne var offentlige institutioner. Den nye version er i højere grad privat, men solidarisk finansieret gennem obligatoriske opsparingsordninger.”

Den kloge gamle socialdemokrat hedder Torben Møger Pedersen og er direktør i PensionsDanmark, som er pensionskassen for mange af de lavestlønnede i Danmark.

Flere pensionsselskaber planlægger for tiden at tilbyde egentlige plejeforsikringer, som sikrer, at pensionister i alderdommen kan få ekstra pleje, omsorg og adgang til ældreboliger.

Og Torben Møger har selvfølgelig ret i sin skitsering af fremtidens velfærdssamfund.

I Liberal Alliance hører vi ikke til de reformforskrækkede systempolitikere, der skal trækkes til truget for at fremtidssikre velfærdssamfundet. Tværtimod – så spiller vi gerne ind med forslag til, hvordan flere får mulighed for at blive en del af fremtidens velfærdssamfund.

Derfor foreslår Liberal Alliance, at vi opretter en velfærdskonto for alle danskere. Hvor man hver måned skattefrit kan indbetale penge, som så kan bruges på ekstra velfærdsydelser, når man går på pension og får et ekstra plejebehov.

Undersøgelser viser, at det, der skaber størst utryghed blandt danskere, er usikkerheden om, hvorvidt der nu også er et velfærdssystem til rådighed, når man blive gammel.

Sådan skal det ikke være. Og sådan behøver det ikke være – hvis ellers vi har modet til at reformere velfærdssamfundet nu. Og give folk friheden til at kunne tage et større ansvar for deres alderdom.

Vi skal videre. Videre fra en tung og rigid velfærdsstat der skaber utryghed for de ældre – videre mod et ansvarssamfund med borgeren i centrum – også de ældre borgere.

Danmark lever. Danmark har det godt. Alligevel står vi med et paradoks i det moderne samfund.

Vi har frihed og muligheder. Men friheden og mulighederne kan føles som en byrde. Hvordan skal vi bruge vores frihed? Hvordan skal vi bruge vores muligheder? Hvordan lever vi op til egne og andres forventninger om at realisere os selv og blive en succes?

Når lykken er vores eget projekt, bliver vi samtidig ramt af mange eksistentielle lidelser:

Unge, der mistrives, og ikke ved, hvordan de skal komme i gang med deres liv.

Ældre, der oplever ensomhed.

Og mennesker generelt, der oplever et mere polariseret samfund med hårde værdi- og identitetspolitiske kampe.

Ironisk nok udtryk for bagsiden af medaljen ved for meget frigørelse - frigørelse fra familie, frigørelse fra traditioner og frigørelse fra fælles værdier i samfundet.

Når vi ikke per definition har et bestemt ståsted – men skal skabe det selv – ja, så risikerer vi at komme til at ”skabe os”.

Vi risikerer at skeje ud. At opføre os som frustrerede forkælede pattebørn. Eller at gå i stå som ensomme mennesker.

Den slags er ikke i sig selv en politisk kamp. Men det er et biprodukt af politik.

Og det er produkt af et mere grundliggende svigt – nemlig at de borgerlige har forsømt kampen for, at fremme, at mennesker bliver myndige, dannede borgere

– og ikke bare er frigjorte og løsrevne individer, som står sig selv nærmest.

I det borgerlige ansvarssamfund skal vi føre en uddannelsespolitik, hvor kundskaber, færdigheder og dannelse er i hovedsædet.

Og hvor målet ikke er at skabe gode velfærdsborgere, men derimod at vi får dannede mennesker, som gør sig umage, som tager ansvaret og livet på sig og også vil gøre noget for deres medmennesker – også dem, de ikke ligner.

Og jo jo, det lyder som lommefilosofi fra en Gajol-pakke. Men det er i hvert fald ikke en pakke, der har været åbnet ret tit de seneste årtier i dansk skolepolitik.

Dansk skolepolitik har båret præg af den almene dannelse er trådt i baggrunden for alverdens tant, fjas og politisk propaganda.

Ansvar for egen læring, projektmageri, overdrevent tværfaglighed uden grundfaglighed, verdensmål, klimakamp og normkritik har domineret den danske folkeskole. Men det er alt sammen noget vi bør pakke sammen og sende tilbage til Det Radikale Venstres hovedkontor.

Et borgerligt ansvarssamfund kræver ansvarlige borgere. Og vi skylder de kommende generationer, at de bliver hjulpet på vej til at blive det.

Det er forudsætningen for at også de unge kan komme videre. Videre mod friheden – og det ansvar, der følger med friheden.

Danmark lever. Danmark har det godt. Det borgerlige Danmark derimod er en mere blandet fornøjelse.

Alligevel tør jeg godt love, at der nok skal komme et blåt flertal og borgerlig statsminister igen.

Jeg tør til gengæld ikke love, at det hverken bliver Jakob Ellemann eller Søren Pape.

Tværtimod, så tror jeg at de begge når at gå på pension, inden Mette træder af –

hvis ikke vi snart kommer videre i blå blok.

Jeg får mindelser til dengang jeg var knejt og Anders Fogh var statsminister. Dengang troede venstrefløj, at lige om lidt ville maskefaldet ske hos Anders Fogh. Masken ville falde – og den ultraliberalistiske hulemand ville komme frem og slagte velfærdsstaten. For passede slet ikke, når Fogh påstod at han var socialdemokrat.

Men det passede. Det var jo derfor Liberal Alliance opstod.

På samme måde venter for mange i blå blok på maskefaldet hos Mette Frederiksen. Lige lidt viser hun sig som en udlændingepolitisk slapper. Og **så** kan blå blok vinde magten på en stram udlændingepolitik!

Vi kommer ikke til at vinde et valg på udlændingepolitik, når vi alle er enige om en stram udlændingepolitik. Og vi kommer heller ikke til at vinde et valg på at sige samme velfærd som Socialdemokratiet – bare uden skattestigninger.

Skulle vi ikke se at komme videre fra nullerne og lade være med at spille tiden?

Vores største problem er dog ikke engang fejlanalysen af Mette Frederiksen. Nej, vores sande problem er manglen på lederskab. Der er ikke noget at sige til det – for der er ingen visioner. Det er ualmindeligt svært at lede noget, hvis ikke man ved hvad man står for.

Blå bloks krise starter og slutter med manglen på visioner og målsætningerne for Danmark. Hvad er det vi vil opnå? Hvad er det vi vil skabe for danskerne? Og hvorfor kan vi - modsat de røde – indfri løfterne? Er der overhovedet andre områder end udlændingepolitik, hvor vi kan finde ud af at tage folks bekymringer alvorligt?

Nu er jeg godt nok den lille i flokken.

Men jeg har alligevel et bud. På fire målsætninger for danskerne, som jeg tror på at vi kan indfri i blå blok. Stå sammen om i det borgerlige Danmark. Og som jeg **ved**, de røde ikke kan indfri.

For det første: Dine børn – og nej, jeg kommer ikke til som socialdemokraterne at omtale dine børn som vores børn – nej, **dine** børn skal opleve at få en højere

indkomst end du selv har haft – de næste generationer, skal ikke opleve at blive de første generationer med ringere livsmuligheder end deres forældre.

For det andet: Dine børn skal blive klogere og dygtigere end du selv er – de skal ikke lukkes ind i voksenlivet med dårligere færdigheder, kundskaber og forudsætninger for at kunne begå sig i verden.

For det tredje: Når du selv bliver gammel, skal du have en værdig alderdom – du skal ikke leve og dø i frygt for at ende som klient i det offentliges varetægt.

For det fjerde: Hvis – og når – du bliver syg skal du opleve at have selvbestemmelse, valgmuligheder og værdighed – fremfor at ende som kastebold i et offentligt, bureaukratisk system.

Det lyder ret banalt. Og enkelt. Men det er alligevel bekymringer, som mange danskere har.

På grund af for meget systempolitik.

For at komme i mål kræver det politik, der gør Danmark friere, rigere og mere ansvarsfuldt.

Mere privat, mindre offentlig. Mere borger, mindre system.

Ja, mere borgerlig politik.

Så kære Pape og Ellemann: Skulle vi så ikke se at komme i gang?

Også blå blok skal videre. Videre mod et ansvarssamfund med borgeren i centrum.

Liberal Alliance ER videre.

Ikke at det har været nemt. Og min situation har ikke ligefrem gjort det nemmere. Men heldigvis er jeg velsignet med de to bedste wingmen på Christiansborg: Ole og Henrik.

Tusind tak for at være på vingerne, mens jeg ikke var. Jeg er taknemmelig over jeres indsats. Jeg synes, vi skal give dem en stor hånd.

Jo, godt nok er vi blandt de mindste på Christiansborg – men vi er parat til at gå forrest i blå blok og vise vejen.

Og vi har en klar forståelse af, hvem vi er.

Vi er ikke et gammelt statsministerparti, og vi er heller ikke et parti, der drømmer om at blive det. Vi er heller ikke i tvivl om, om vi er røde eller blå. Og vi går heller ikke og truer med at trække støtten til hele molevitten – de sidste har vi prøvet.

Vi har lært, hvad vores rolle er. Det er i stort og småt at tage de ideologiske debatter, så vi med gode, fornuftige og liberale argumenter kan rykke danskernes holdning i retning af mere frihed. Og det er at søge indflydelse, når muligheden byder sig.

Vi tror ikke på befrielsens øjeblik. Vi er ikke frigjort til tant og fjas. Vi vil tage vores del af ansvaret.

Derfor er der brug for Liberal Alliance.

Vi tror på pligten til at lede, om ikke andet pligten til at lede efter gode løsninger.

Danmark lever. Danmark har det godt.

Inden længe står vi overfor et kommunalvalg. Også her vil vi kæmpe for at sætte borgeren først.

Og kære venner: Jeg glæder mig til at føre valgkamp med jer. Jeg glæder mig til at vi forhåbentligt får både nyvalgte og genvalgte. Men mest af alt glæder jeg mig til at vi sammen skal sprede det liberale budskab og kæmpe den liberale kamp.

Jeg tør **ikke** love, at Liberal Alliance får valgt mandater i alle kommuner. Vor herre bevares, vi stiller ikke engang op i alle kommuner.

Men jeg tør godt love, at og uanset hvor stor en opbakning vi står til –

tilbagegang eller fremgang – så vil vi glæde os til valgkamp. For valgkamp er også værdikamp.

Mange partier bliver i valgkampene **bange** for deres egen skygge. **Flove** over deres liberale rødder. Og **alt for styret** af at tale vælgerne efter munden.

I Liberal Alliance er det omvendt. Vi ved hvad vi står for. Og vi elsker at lokke de andre ud fra deres huler og få dem i debat ansigt til ansigt.

Så derfor glæder vi os over, at vi skal videre – også videre til kommunalvalgkampen.

Danmark lever. Danmark har det godt. På trods af coronaen. På trods af de statslige restriktioner.

Men vi lever i afsløringernes år. Coronaen har afsløret, hvor afhængige, vi er af hinanden. Hvor ensomme vi bliver, når staten tvinger os til at leve i hver vores boble. Hvor frustrerede vi bliver over at skulle være afhængige af hjælpepakker i stedet for at kunne gøre, hvad vi er bedst til.

Nogle mener, at corona-krisen har vist os værdien af en stærk stat. Jeg mener, at corona-krisen har vist os, hvor lidt staten egentlig kan, når det kommer til stykket.

Jovist. Det har været let for staten at lukke samfundet ned. Men hvor er det dog svært for staten at lukke samfundet op igen.

Jovist. Staten har bekæmpet smitte for næsten enhver pris. Men dermed har staten også bekæmpet lykke, glæde, spontanitet, menneskelighed. Og i sidste også folks sundhed.

Nu må vi videre. Nu vil vi videre.

I en ny dansk Oscar-belønnet film hedder det sig, at man bare skal have en promille på 0,5 for at yde sit bedste.

I dansk politik skal man lige over 2 procent.

Jeg kan love jer, at Liberal Alliance arbejder utrætteligt med de ressourcer vi har.
For frihed, for ansvar, for Danmark.

Vi er videre. Og vi vil videre endnu.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Liberal Alliance, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanopslaghs-tale-ved-liberal-alliances-landsmoede-2021>